

α' Από δω και τέσσερα χρόνια είχα όλίγη ανησυχία στην κοιλιά· ύστερα, σιγά-σιγά μεγάλωνε τό κακό· στην αρχή, όταν έκανα κόπο, αίστανόμουν, έδω δεξιά πόνο· και μ' έπιανε τρεμούλα κι' αδυναμία· ύστερα απόχτησα τόν ένζ χρόνο και τόν άλλο, απόχτησα δυό παιδιά και χειρότερεψα· αδυνάτησα, πάντα τό καλοκαιρι αδυνατούσα περισσότερο· μεγάλωσε ή καίλα μέσα εκεί και τό νερό μου έβγαίνε κόκκινο, κάποτε άσπρο και θελό· έστριβε ή κοιλιά μου, έδειχνε, ύπόφερνα πολύ· τή μεγάλη βδομάδα· ως τή νύχτα π' αναστήσανε βτανίστηκα πολύ· έφώναζα, έμουγγρίζα, δερνόμουν σαν τό ψάρι· τέσσερες φορές τώρα μου είχε συχιάση αύτή ή κατάσταση, τέσσερες φορές κοντά κοντά· Άλλο δέν έχω πλείο μόνο που τώρα είμαι στά ρούχα μου και τότες ύπόφερνω περισσότερο· αύριο, με δυό μέρες πλείο θά είμαι καθαρή για τήν έγχείριση, να με πάρετε· άχ! άχ! έχω και παιδάκια· δυό παιδάκια έχω ή κακομοίρα· τρέμει τό κορμί μου μήν πεθάνω· και ποιός θά τ' άναστήση σα μέινουν στό δρόμο· άχ! άχ! ε.

Στις 25 'Απριλιού έγινε στή μέση της ή συνειθισμένη τομή· τό νερό της βρέθηκε πολύ πεσμένο και καρφώθηκε στό τελευταίο πλερό· ή ένωση έγινε με πρώτη πετυχιά κ' ή άρρωστη έφυγε ύστερα από 12 μέρες γιατρεμένη.

Η θεραπεία αύτή λέγεται ανεφρόπηση· σκοπό της είναι να καρφωθεί τό νερό όσο τό δυνατό σιμώτερα στην πρώτη φυσική θέση του· κ' εκείνο που ένδιαφέρει πιο πολύ σ' αύτή τή θεραπεία είναι όχι και τόσο τό να ξαναφερθή τό νερό στην ανατομική θέση του όσο τό να καρφωθεί στερεά σ' όλη τήν έγχεσή του. Με πολλούς τρόπους τό κατορθώνουν αύτό. Στή Γαλλία τό περισσότερο εφαρμόζουν τόν τρόπο του Guyon που διαπερνάει από τό σώμα του νεφρού τρία διπλά ράμματα, τό ένα κατά τή μέση της γραμμής του έξω χείλου του νεφρού, τό άλλο κατά τό κατώτερο τετάρτι της γραμμής αύτηνης, και τό τρίτο κατά τό ψηλότερο· ή βελόνα χώνεται 1 1/2 ύποκατ. περίπου μικρότερα από τό έξω χείλος μέσα στην ουσία του νεφρού· και με μια τσιμπίδα σπίνγγουμε τά ράμματα στό μέρος που ξεβγαίνουν από τό νερό και άπένω απ' αύτήν τήν τσιμπίδα τά κομποδένουμε άναμεταξύ τους. Έτσι ο νεφρός κρατιέται σα σε κούνη κανωμένη από τά τρία αύτά διπλά ράμματα. Ένν καθένα ράμμα τότες από καθεμιά από τίς άνωτερες άκρες πιάνεται και φέρνεται γύρω από τό δωδέκατο παγίδι, που έχει ξε-

γυμνωθή γληγορώτερα σ' ένα μικρό διάστημα από δυό ύποκατ. Έπειτα οι άκρες απ' αύτά τά ράμματα δένονται άναμεταξύ τους καθεμιά με τό ταίρι της, αφού στό μεταξύ τό νερό ανεβάστηκε κάτω από τό παγίδι. Τά δυό χαμηλότερα διπλά ράμματα καρφώνονται στό βάθος· οι μπροστινές άκρες στην άπονέδρωση του έγκάρσιου κοιλιακού μυός κ' οι πεινές στό χείλος του τετραγώνου σφυρακού. Για να επιτύχουν σταθερότερο κώλημα οι Lloyd, Tuffier και Edebohlς ξεφλουδίζουν μέρος από τό νερό. Μερικοί χειρουργοί ζήτησαν ν' αποφύγουν τά στεκούμενα ράμματα με άλλα ράμματα που να μπορούν να βγάλουν ύστερα (Jonnesco), ή με μυϊκές ταινίες (Vuillet), ή με άπλό πωματίσμα (Senn). Καλό είναι ν' ανεβάζεται όσο τό δυνατό ψηλότερα τό νερό. Ο Schede, άκολουθώντας τό Botter περνάει και βγάζει τά ράμματα έτσι ώστε να μην είναι ίσια, αλλά να κάνουν τόσο γυριστό τόσο περισσότερο, όσο χαμηλότερα είναι περασμένα. Έτσι τί ράμματα αύτά ανεβάζουν τό νερό, εύτως έμα κομποδεθούν, κατά τά τοιχώματα και τό 12^ο πλερό. Ο Schede πωματίζει και τόν παλιό νεφρικό χώρο για να ύποστηριχθή έτσι ο κατώτερος πόλος του νεφρού. Τά έγχειριστικά αποτελέσματα της νεφροπνής είναι έξαιρετα γιατί τά θανατικά είναι ελάχιστα. Στις άποτυχίες της έγχείρισης πρέπει να κατατάξη κενένας τό ύστερογίνωτο πέσιμο των ραμάτων, που μπορεί να τ' αποφύγη αν μεταχειριστή άντεροχορδές και αύστηρή άσηψία στό έγχειριστικό τραύμα. Όσο για τά θεραπευτικά αποτελέσματα ο Albarran βρίσκει 78 0/0, ο δέ Nagnar 64 0/0 γιατρεμούς, 15 0/0 καλλιτερέματα και 20 0/0 άποτυχίες ή πιζωγυρίσματα. Είναι βέβαιο ώστόσο ότι σε πολλούς άρρώστους κατορθώνεται να λείψουν οι άνακατωσούρες του κινητού νεφρού και με άλλη θεραπεία, χωρίς έγχείριση (έπίδεσμος, μάλαξη, κτλ.) και πρέπει οι έγχειριστικές παρεκλήσεις να είναι πολύ φανερές για να όρμηνέψη κενένας τήν έγχείριση.

«Αΐθουσα Παύλος Αιγινήτης»

Γεώργιος Μαρουσαός από τό Γόθειο, 14 χρονών, τσοπάνης· έχει άπλά ιδιόπαθα ζτοια έλκη του άριστερου κάλαμιου.

«Έτσι από μικρός που ήμουνα, που έζη ή μάνα μου, ήτανε σπινάκια· φέρουνε ό,τι φέρουνε και

ξεφλουδίζονταν· ύστερα πέθανε ή μητέρα μου — τόν πατέρα μου δέν τόν έφτασα — πέθανε ή μητέρα μου και πήγα τσοπάνης· τά σπινάκια τά είχα έτσι κάμποσον καιρό, ύστερα περάσανε· έπειτα σε κάμποσον καιρό πρήστηκε ή κοιλιά μου· είχανα σπλήνα· μου κάμανε τότες ένα μπάνιο στό γιαλό, μου δέσανε τήν κοιλιά κ' έχασα αύτήν τή σπλήνα· έμα έχασα τή σπλήνα άνοιξε πάλι αύτό τό μεγάλο σπινάκι στό πόδι μου· και μου λέγανε εκεί πέρα πως ή κοιλιά ξεσπασε εκεί. Πρώτα σκουρμαίζανε αύτά τά σπινάκια, βγάζανε μια σκούρμα μαύρη· και μου λέγανε πως είναι μούρο, άλλοι λέγανε πως είναι σκράκι· έπειδής τά είχα πολύν καιρό και δέν πενούσαν· ύστερα όμως με πήγανε σ' ένα γιατρό και τά καυτηρίασε και μώδωσε κ' ένα γιατρικά και τάλυνα και πέρασκν από τό ένα πόδι· από τό άλλο γίνηκε σαν κουμπί· όντας γίνηκε σαν κουμπί έγω χαρεθηκα, γιατί θάρρεψα πως θά περάση και περάσανε καμμιά δεκαριά μέρες και μετρωγε τό ποδάρι μου· έπειτα τό λύνω καμμιά βολή εκεί και βλέπω έγχεσε σαπίση· πήγαινε λωβά, μύριζε, ένθρωπος δέν ήμπορούσε να με κοουστάρη και δυό τρείς βολές είχενε πιάση σκουλίκια· τότες μου είπαν οι πατριώτες μου νάρηω έδω, γιατί θά πεθάνω· και θά πεθάνω μου είπανε, θά σαπίσω· μου βγάλανε λοιπόν δίσκο στην έκκλησία και με στείλανε· μιλήσανε εκεί οι πατριώτες μου, είπανε συναμεταξύ τους πολλά και με στείλανε. Τράβηξα λοιπόν κ' ήρθα έδω· όταν ήρθα δώ άπαντέθηκα μ' έναν άλλον πατριώτη μου κ' είπα σ' αύτόν τί και ποιό αύτός με πήρε και με πήγε σ' έναν άντυπασπιστή που τόν γνώριζε και μ' έβαλαν έδω μέσα. Κι' απ' αύτή τή σπλήνα που σου είπα έχω ακόμα· έδω άριστερά δέ βουλιέται όταν ζουλώ, είναι σαν κοτρώνα.

Τού έγινε από τό βοηθό άπόΰση έδω και είκοσι μέρες και πάει λίγο λίγο να κλείση.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ Σάλλα και καθάλλος=τό περίσο.
Σκουρμαίζανε και σκούρμα=κουρμάζανε, κόρα, κακάδι.
Να με κοουστάρη=να με ύπεμείνη.

(Από τήν κλινική Φωνή)

Η ΛΑΓΓΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

είναι ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ για τό λαό και δέχεται καταθέσεις από **μιά δραχμή** κι' άπάνω. Σου πλερώνει τόκο 4 1/2 0/0 και σου δίνει πίσω τά χρήματά σου όποτε θελήσεις είτε δια είτε μέρος απ' αύτά.

μα ή άποτυχία του δωδέκατου του αιώνα). Έπειτα, ήρθε, λέει, και του νεώτερου πολιτισμού ή βοήθεια. (Κάτι πιο πρακτικό-αυτό, αν και κάλλιο να μάς έλειπε, ύστερ' από τό δουλικό και ξυλένιο τρόπο που μιμηθήκαμε τίς ξένες φιλολογίες). Έπειδή όμως, λέει, δέν έλαβε ακόμα καιρό να τά συνεχω νέψη μαζί του τό Έθνος τά έπεζω αύτά στοιχεία, έμεινε και μνήσκει ακόμα ή σοφία περιορισμένη στην ομάδα, δηλαδή στό δασκαλικό κύκλο. Μήτε ή άστική μήτε ή πολιτική μας ζωή δέν είχε, λέει, ποτέ της τίποτις συγγενικό με τέτοια ξενικά συστατικά. Ως τόσο τά στερνά παράντα ή πενήντα χρόνια κάτι, λέει, μάς έφτιαξαν. Δι' ώνουνε όμως μήτ' αύτά για να συζημωθή όλόγελα και για να ξαναπλαστή ή νεοελληνικός ή πολιτισμός που θά μάς παράξη τάριστοργήματα!

Κ' έτσι, σιγά σιγά και με κάποια διπλωματική κατανάει στό συμπερασμα πως ή ομάδα μονάχη της δέ σώνει για να μάς σκερώση φιλολογία. Η δέν μπόρεσε, ή δέν τόλμησε να προχωρήση λίγο παρέκει και να μάς τό πη μεγαλόφωνα κι' άδίσταχτα, πρώτο, πως μ' όλα εκείνα τά καταραμένα μπόδια του δασκαλισμού, και μάλιστα έξαιτίας αύτά, έβγαλε τό έθνος από τά σπινάκια του φιλολογία που

του τή ζουλεύουε τά μεγαλήτερα ξένα έθνη. Και δεύτερα, πως όχι πενήντα, παρ' πενήντα χιλιάδες χρόνια να δουλεύη ή Έλληνορωμιοφράγκικος άνακατεμός δέ θά μάς γίνη εθνικός, λοιπό μήτε θά μάς βγάλη εθνικά έργα.

§ 14

Τό Γλωσσικό Ζήτημα.

«Αν μήν τρομάξη ή αναγνώστης, έπειδή δέ θά γράψουμε έδω για τό Γλωσσικό ζήτημα. Θάναφέρουμε μόνο τί περίπου έλεγε, πως δηλαδή τάβλεπε ή οδηγός μας αύτό τό ζήτημα και τήν ιστορία του στον καιρό του. Τί λογής έπρεπε να τό βλέπη, αύτό τό είπαν και τό ξαναείπαν οι ειδικοί τά στερνά αύτά χρόνια, τά χρόνια που πρωτοσπαρέθηκε στον τόπο ή σπόρος του άληθινού Ξαναγεννημού.

Δέν έδειξε λοιπόν ή ανώτερος Έλληνισμός άριστοργήματα λόγου και τέχνης. Και καθώς είδαμε, ανώτερος Έλληνισμός έδω πάει να πη ή Έλληνισμός που κυνηγούμε με τά Λεξικά, ή Δασκαλισμός. Ο καθ'αυτό ό νέος ή Έλληνισμός είτανε φασμένος από καιρό, και μάς έβγαλε έξοχα έργα και

ζωής και τέχνης.

Μας έφερε όμως ή δασκαλικός εκείνος Έλληνισμός, κατά τόν ιστορικό μας βέβαια, ένα μεγάλο κλώ, μάς κανόνισε δηλαδή τή λαλούμενη και τή γραφόμενη γλώσσα. Τή γραφόμενη πως τήν άλλαξε, αύτό τό γνωρίζουμε. Η λαλούμενη όμως με τί τρόπο κανόνιστηκε από τους δασκαλους δέ μάς τό λέει. Η γραμματική της, ή ίδια και σήμερα καθώς είτανε στον καιρό του Κορνάρου. Έπρεπε όμως να πη κάτι και για τή λαλούμενη, έπειδή άνεγκάζεται να μολογήση παρακάτω πως για να ζούνε τά λογοτεχνικά τά έργα είναι ανάγκη να χύνονται σε λαλούμενη γλώσσα, όχι σε νεκρή. Ζητάει μ' άλλους λόγους να συβιάση τά τυυόβιαστα.

Άγωνίζεται κατόπι να τά βολέψη, ξεγώντας πως του λαού ή γλώσσα είχε καταντήσει από έκκτό χρόνια και δώθε άνωφέρτη, και δέν μπορούσε πια να χρησιμείνη για τήν άνωτερη σοφία της «Ιεραρχίας». Χαντακώνει δηλαδή τή γλώσσα που έπλασε τά καλλίτερα μας Τραγούδια, που ή ίδιος του τά θαμάζει, για να δικαιολογήση τό είπωμά του, πως κενόνιστηκε κ' ή λαλούμενη!

Μας ζητάει έπειτα τί λογής ζευλιχτηκε τους καιρούς εκείνους τό ζήτημα, και με τί τρόπο ή Κο-